

— Vass Dánielékkel szeretnék beszélni.

A katona kisvártatva kijött és közölte:

— Már nincsenek itt.

— Hol vannak?

Vállat vont. Intett, hogy menjek odébb, aztán otthagytott.

(A láncot és a gyűrűt ma is őrzöm. Nem fogadta el Judit, amikor — a családjából egyedül — visszajöhetett...)

Anyám egy nagy pofonnal fogadott otthon.

— Hol mászkálsz, mikor olyan sok a munka?!

Akkor nem is ellenkeztem, azt hittem, jogában áll anyámnak ütnie. Teljes erővel feküdtem neki a munkának, hogy kedvessé tegyem magam előtte. Csak az szomorított: apám után a barátnőm is elveszett számomra. És meg se kérdezhettem: merre van apám...

Széles úr igyekezett kedvembe járni: ajándékot vett nekem, egy hatalmas paprikajancsit. Én nem akartam megtartani, átadtam Dusánnak:

— Vigye el Nusinak — mondtam.

Nusi a szomszédos „ház” egyik törzslakója volt. Utcalány.

No, ebből aztán — ahogy ma mondanánk — „oltári” ribillió kerekedett...

(Részlet a szerző új kötetéből, amely a Szépirodalmi Kiadó gondozásában jelenik meg.)

KISS ANKA